

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 121/2019-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Vítkovské stajne, spol. s r. o., Vitkovce 64, Kuzmice, a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátskou spoločnosťou ADVOKÁT JUDr. PETER TIMKO spol. s r. o., Štefánikova trieda 6, Nitra, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Timko, ktorou namietali porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Topoľčany č. k. 9 C 38/2016-173 z 10. júla 2018 v spojení s uznesením Okresného súdu Topoľčany č. k. 9 C 38/2016-152 z 26. februára 2018, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Vítkovské stajne, spol. s r. o., a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

I.

1. Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. septembra 2018 sa Vítkovské stajne, spol. s r. o., Vitkovce 64, Kuzmice, a [REDACTED],

████████████████████ (ďalej len „sťažovatelia“), domáhali vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie ich v záhlaví označených základných práv uznesením Okresného súdu Topolčany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C 38/2016-173 z 10. júla 2018 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 9 C 38/2016-152 z 26. februára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenia“), ktoré navrhli zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Sťažovatelia (v postavení žalobcov) boli stranou súdneho sporu na okresnom súde, kde sa spoločne domáhali vypratania nehnuteľností proti žalovanému ██████████. Podaním z 2. februára 2017 vzali žalobu v celom rozsahu späť. Dôvodom späťvzatia bola skutočnosť, že žalovaný uznal uplatnený žalobný nárok, hoci k odovzdaniu nehnuteľností došlo až po podaní žaloby a k vyprataniu nehnuteľností došlo ešte neskôr (po odovzdaní nehnuteľností). Práve z tohto dôvodu si sťažovatelia uplatnili vo späťvzati nárok na náhradu trov konania. Podaním zo 6. februára 2017 doplnili návrh na náhradu trov o úkon, ktorý spočíval v protokolárnom prevzatí nehnuteľností od žalovaného.

3. Okresný súd uznesením č. k. 9 C 38/2016-119 z 9. marca 2017 zastavil konanie a priznal sťažovateľom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaný napadol toto uznesenie odvolaním a domáhal sa nepriznania nároku na náhradu trov konania sťažovateľom, tvrdiac, že spor vznikol bez jeho zavinenia, lebo sťažovatelia podali žalobu v čase, keď nehnuteľnosti boli už vypratane. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 6 Co 159/2017-141 z 29. novembra 2017 na návrh sťažovateľov v spojení s opravným uznesením č. k. 6 Co 159/2017-149 z 10. januára 2018 potvrdil uznesenie prvoinštančného súdu a priznal sťažovateľom nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Okresný súd uznesením č. k. 9 C 38/2016-152 z 26. februára 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľom náhradu trov právneho zastúpenia v sume 343,42 € a náhradu súdneho poplatku v sume 6,70 €.

5. Sťažovatelia podali proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ktorou sa domáhali zmeniť uznesenie v napadnutej časti a uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľom do rúk ich právneho zástupcu z titulu náhrady trov právneho zastúpenia celkovú sumu 4 299,98 €.

6. Okresný súd uznesením č. k. 9 C 38/2016-173 z 10. júla 2018 zmenil uznesenie o trovách a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľom náhradu trov právneho zastúpenia v sume 418 € a náhradu súdneho poplatku v sume 6,70 €.

7. Uvedenými uzneseniami došlo podľa názoru sťažovateľov k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

8. V dôvodoch svojej sťažnosti sťažovatelia namietali, že „... v posudzovanej veci § 10 ods. 2 tarifnej vyhlášky v znení od 1.7.2013 nepripúšťa taký výklad, aký uskutočnil prvoinštančný súd. Od 1.7.2013 tarifná vyhláška *expressis verbis* ukladá postupovať podľa tarifnej hodnoty veci, ktorá je predmetom vydania (vypratania). Údajná neoceniteľnosť práva pri spore o vypratanie nehnuteľností je zásadným argumentačným zlyhaním, ktoré dosahuje hranicu svojvôle a arbitrárneho výkladu normatívneho textu. Prejavom arbitrárnosti je stav, že prvoinštančný súd podrobil jednoznačný (a žiadne pochybnosti nevzbudzujúci) normatívny text takej interpretácii, ktorá popiera zmysel a účel normatívneho textu.“.

9. Sťažovatelia ďalej uviedli, že „... žalobou neuplatnili žiadne právo na vypratanie, lebo takéto právo slovenský právny poriadok ani nepozná. Sťažovatelia sa obrátili na súd so žiadosťou o poskytnutie súdnej ochrany vlastníckeho práva. Sťažovatelia si na súde uplatnili hmotnoprávny nárok na vydanie veci. Prvoinštančný súd (napriek tomu, že sťažovatelia na to poukazovali) vedome a úmyselne opomenul v súdnej praxi dlhodobo akceptovanú zásadu (od roku 2002 dokonca potvrdenú aj občianskoprávnym kolégiom najvyššieho súdu), že vydaniu nehnuteľnej veci procesné vždy zodpovedá pojem vypratanie. Praktickým dôvodom toho je procesná požiadavka, že enunciat rozsudku musí

bezvýnimočne zodpovedať materiálnej vykonateľnosti, čo je nemysliteľné, ak by v prípade nehnuteľnej veci petit žaloby znel na vydanie. V konaní o žalobe na vypratanie nehnuteľnosti je predmetom konania hmotná oceníteľná vec. Ústavný súd dokonca ešte pred zmenou normatívneho textu § 10 ods. 2 tarifnej vyhlášky (pred 1.7.2013) vyslovil kritiku voči interpretačnému excesu, keď všeobecný súd na jednej strane ustáli, že žaloba o vypratanie smeruje k ochrane vlastníckeho práva, ale na druhej strane uzavrie, že predmet konania nie je možné oceniť peniazmi. Jedinou situáciou, kedy súd v konaní o vypratanie nehnuteľností môže vychádzať pri náhrade trov z 1/13 výpočtového základu, je prípad podľa § 11 ods. 1 písm. c) tarifnej vyhlášky v znení od 1.6.2009. To však nie je prípad súdnej veci, lebo nehnuteľnosti neslúžili na bývanie. Žalovaný užíval nehnuteľnosti na podnikateľské účely, čo medzi sporovými stranami nikdy nebolo sporné. Ak je vec, ktorá je predmetom súdneho sporu, oceníteľná peniazmi, potom sa táto suma považuje za základ pre tarifnú hodnotu, dokonca aj v prípadoch určenia vlastníckeho práva k takejto veci. Samozrejme, že ak je predmetom konania napr. určenie neplatnosti právneho úkonu, takýto predmet konania nepochybne nie je možné oceniť a v peniazoch vyjadriť. Podobne v prípade hmotnoprávneho nároku na zdržanie sa neoprávnených zásahov do vlastníckeho práva, žalobou napadnutý zásah nie je oceníteľný peniazmi.“

10. Proti argumentom okresného súdu o nepriznaní náhrady trov za úkony v konaní sťažovatelia uvádzali: „... prevzatie nehnuteľností z dispozičnej moci žalovaného do dispozičnej moci sťažovateľov nepochybne má súvislosť so súdnym sporom, nie je zrejmé, s čím iným by tento úkon právnej služby mal súvisieť alebo čo z hľadiska účelnosti prvoinštančný súd namieta voči tomuto úkonu právnej služby. Prevzatie nehnuteľností predsa bolo prvým (čiastkovým) krokom, ktorý napokon prispel a viedol k úplnému splneniu žalobného nároku, keď žalovaný definitívne vypratol nehnuteľnosti (16.9.2016). V kontexte opísaných okolností je záver prvoinštančného súdu nenáležitý, argumentačne odtrhnutý od skutkovej genézy prípadu, svojvoľný a arbitrárny. Sama okolnosť, že prevzatie nehnuteľností sa uskutočnilo mimo úradnej sféry súdu (resp. mimo úradných úkonov súdu), zaiste nepostačuje na záver o neúčelnosti úkonu alebo dokonca o jeho nesúvislosti so súdnym sporom. Mnohé iné úkony právnej služby sa bežne uskutočňujú mimo úradnej sféry súdu, ale pokiaľ sú to úkony po začatí súdneho sporu a účelne súvisia so súdnym sporom, v rámci

náhrady trov súdy bežne takéto úkony priznávajú. Vôbec nie je potrebné subsumovať prevzatie nehnuteľností pod žiadny z úkonov právnej služby výslovne pomenovaných v § 13a ods. 1 a ods. 2 tarifnej vyhlášky, lebo § 13a ods. 5 tarifnej vyhlášky pozná aj tzv. nepomenované (inominátne) úkony právnej služby. Prevzatie nehnuteľností od žalovaného je povahou a účelom najbližšie k úkonom podľa § 13a ods. 1 písm. d) a písm. f) tarifnej vyhlášky.“

11. Sťažovatelia sa súčasne domáhali, aby im ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € z dôvodu, že názorové postoje okresného súdu sú podľa ich názoru extrémne nesúladne s právnymi názormi ústavného súdu a právnymi názormi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

12. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol nálezom takto:

„Uznesením Okresného súdu Topoľčany zo dňa 10.7.2018 č.k. 9C/38/2016-173 v spojení s uznesením Okresného súdu Topoľčany zo dňa 26.2.2018 č.k. 90/38/2016-152 bolo porušené základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľov na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Okresného súdu Topoľčany zo dňa 10.7.2018 č.k. 9C/38/2016-173 a uznesenie Okresného súdu Topoľčany zo dňa 26.2.2018 č.k. 9C/38/2016-152 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Topoľčany na ďalšie konanie.

Sťažovateľom sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.500 €, ktorú je Okresný súd Topoľčany povinný zaplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Topoľčany je povinný zaplatiť sťažovateľom náhradu trov konania v sume 325,42 € do rúk právneho zástupcu sťažovateľov.“

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I. § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde je

kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

17. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

18. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 9 C 38/2016-173 z 10. júla

2018 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 9 C 38/2016-152 z 26. februára 2018, ktorými okresný súd rozhodol o výške trov konania.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

21. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 22/03).

22. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj rozhodovanie o náhrade trov konania vrátane jej výšky (napr. I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08). Rozhodovanie o náhrade trov konania je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku (ďalej aj „CSP“). Procesné predpisy, ktoré upravujú náhradu trov konania, preto treba

vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu.

23. Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09, IV. ÚS 481/2013), ak zistí, že rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

24. Ďalej ústavný súd zdôrazňuje, že ak Civilný sporový poriadok vylučuje uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách konania (§ 419, § 420 a § 421 CSP), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého súdneho konania.

25. V sťažnosťou napadnutom uznesení okresného súdu č. k. 9 C 38/2016-173 z 10. júla 2018 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 9 C 38/2016-152 z 26. februára 2018 rozhodoval súd o výške trov konania vo veci, ktorej predmetom bolo vypratanie nehnuteľnosti. Sťažovatelia zaplatili za žalobu súdny poplatok podľa položky 1b) sadzobníka súdnych poplatkov (príloha k zákonu Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov) v sume 99,50 € , t. j. za konanie, ktorého predmet nie je možné oceniť peniazmi, ako sami v žalobe uviedli.

26. Okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

„V danom prípade sa žalobcovia domáhali vypratania nehnuteľnosti, pričom je potrebné vo veci sa zaoberať otázkou, či je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch. Právna úprava rozlišuje situácie, kedy predmet právnej služby, o ktorom prebieha konanie, je oceníteľný v peniazoch (§ 10 ods. 2) a kedy nie je (§ 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.). Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že sťažnosti

žalobcov proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom nie je možné vyhovieť, keď sa stotožnil s aplikáciou ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a /vyhlášky, podľa ktorého sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby je 1/13-ina výpočtového základu a nie je možné postupovať podľa § 10 ods. 2, ako to požadujú žalobcovia. Súd pri aplikácii ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky vychádzal zo skutočnosti, že predmetom konania je vypratanie nehnuteľnosti, t. j. uloženie povinnosti, z čoho vyplýva, že hodnotu sporu nie je možné jednoznačne určiť a aplikovať na daný prípad pre rozhodnutie o trovách konania - odmeny právneho zástupcu podľa ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky, zdôrazňujúc, že predmetom konania bolo vypratanie nehnuteľnosti a nie jej vydanie. V tejto súvislosti súd poukázal na rozhodovaciu prax iných súdov.

V napadnutom uznesení zo dňa 26. februára 2018, ktoré vydal vyšší súdny úradník nebola žalobcom priznaná odmena za úkon – e-mailové a telefonické rokovania právneho zástupcu so žalovaným, keď bolo konštatované, že pri úkone urobenom pred začatím súdneho konania nejde o úkon vykonaný v rámci konania podľa § 251 CSP. V sťažnosti proti tomuto uzneseniu žalobcovia pripojili výtlačky e-mailovej komunikácie a to e-mailovú výzvu žalovanému zo dňa 23.08.2016 a -emailovú komunikáciu z obdobia 13.09.2016 až 14.09.2016. Súd sa stotožnil s tvrdením žalobcov v sťažnosti, že e-mailová komunikácia so žalovaným bola uskutočnená po podaní žaloby a predstavuje spoločne jeden celok a tak bol dôvodne uplatnený jeden úkon právnej služby.

Preto na základe vyššie uvedeného súd zmenil uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom dňa 26. februára 2018 tak, že priznal náhradu trov za úkony: príprava veci r. 2016 v sume 66 €, písomné podanie na súd - žaloba 11.7.2016 v sume 66 €, písomné podanie -vyjadrenie 2.8.2016 v sume 66 €, podanie vo veci samej - späťvzatie žaloby 2.2.2017 v sume 68 €, 3 x režijný paušál za rok 2016 á 8,58 €, 1 x režijný paušál za rok 2017 á 8,84 €, k čomu treba pripočítať úkon právnej služby za vyššie uvedenú e-mailovú komunikáciu vo výške 66 € a režijný paušál vo výške 8,58 €. Ďalej trovy odvolacieho konania v sume 34 € (§ 13 ods. 2 písm. b/ vyhlášky) a 1 x režijný paušál za rok 2017 v sume 8,84 €. Ďalej žalobcom priznal časť zaplateného súdneho poplatku v sume 6,70 €, o ktorú sumu bol krátený pôvodne zaplatený súdny poplatok. Súd nepovažoval za dôvodnú sťažnosť, v časti nepriznania odmeny za úkon právnej služby a to protokolárne prevzatie areálu od žalovaného dňa 13.07.2016, ktorý úkon nie je možné subsumovať pod žiadny z úkonov

podľa § 13 vyhlášky, pričom tento úkon nemá ani priamu spojitosť s konaním pred súdom prvej inštancie a nie je výdavkom strany sporu účelne vynaloženým v spojitosti s konaním pred súdom v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva tak, ako je to uvedené vyššie v súvislosti s ustanovením § 251 CSP. Preto súd odmenu za tento úkon ako aj náhradu za stratu času a cestovných nákladov žalobcovi nepriznal.“

27. S prihliadnutím na citovanú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu a citované ustanovenia príslušných právnych predpisov ústavný súd konštatuje, že závery rozhodnutia považuje za ústavne udržateľné, nevykazujúce znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle. Odôvodnenie napadnutého uznesenia dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa okresný súd spravoval pri rozhodovaní o určení výšky trov sťažovateľov. Závery pritom oprel o konkrétne ustanovenia príslušnej právnej normy (vyhlášky). Iba to, že sa sťažovatelia s názorom vyjadreným v uznesení okresného súdu nestotožňujú, nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti ich sťažnosti.

28. Rozhodnutie okresného súdu nevykazuje žiaden vnútorný rozpor a nepopiera zmysel ani účel použitej právnej úpravy. Aplikácia a výklad príslušných ustanovení právneho predpisu vyššou súdnou úradníčkou a následne sudcom podľa názoru ústavného súdu preto nemohli neprípustným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani do práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a už vôbec nie v intenzite predstavujúcej mimoriadne závažný zásah alebo zásah zvlášť extrémnym spôsobom, ako to je pri sťažnostiach proti (ne)priznaniu trov konania vyžadované ustálenou judikatúrou ústavného súdu.

29. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľmi označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami okresného súdu z 10. júla 2018 a 26. februára 2018, odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v jej petite, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyhovením ústavnej sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2019